
რომ შენი დაბადების დღეს დავრგეო. უკვე ღამდებოდა როდესაც ვაზის ძირში ხელები გადაიჭრა, მოეხვია მას და სული განუგევა. მეორე დღეს მოსულმა კურიერმა ნახა რომ ვაზს, თითქმის მთლიანად შეეწოვა ის, მხოლოდ მისი უსიცოცხლო თვალები იყურებოდნენ ქერქიდან.

წლები გავიდა. გაზაფხული ერთ დღიას, უკვე გაზრდილი ნიკოლოზი, დაცლილ იყალთოში პირველად დაბრუნდა. მანქანა თითქმის ჩამოშლილ ძველ სახლთან გააჩერა და ბაღისკენ მოკურცხლა, სადაც ერთ ღროს ის და პაპა ერთად უვლიდნენ ხოლმე ვაზს. ქრისტესისხლამდე რამოდენიმე მეტრი იყო დარჩენილი, ის ჩაიკეცა, ათრთოლებული ხელები თვალებთან მიიგანა და ამდენი ხნის შემდეგ პირველად აგირდა, ცრემლები დაჰაღუპით, კოკისპირულად მოსდიოდა. ქრისტესისხლა, პაპას მემკვიდრე, ერთადერთი მცენარე იყო მთელს სოფელში რომელიც მწვანედ ბიბინებდა. ნიკოლოზმა ცაში აიხედა, მის დაწვებზე ცრემლი და წვიმა ერეოდა ერთმანეთს. ემოციებისგან დაღლილს იქვე დაეძინა.

როცა გაელვობა ბინდებოდა. მიწიდან-ცამდე ცისარგველა გადაჭიმულიყო. მან ყველას გააგებინა ცისა და მიწის შერიგების ამბავი. სოფელი რამდენიმე თვეში ისევე ახმაურდა, როგორც მის ბავშვობაში იყო. აი, რთველის დროც მოვიდა და ყველა ერთად შეიკრიბა, რათა სოფელში მდგარი ერთადერთი ვაზიდან ყურძენი დაეკრიფათ. ნიკოლოზმა ღვინო დააყენა და ეკლესიას შესწირა საზიარებლად. ამდენი ხნის შემდეგ პირველად აუღარუნდა მარი სოფელში და სადღესასწაულო წირვაც გაიმართა. ზიარებისას ვერ გაიგო ნიკოლოზმა, ქრისტეს სისხლს იღებდა თუ პაპამისისას.